ANUL VII. - No. 11
1 Aprilie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătunenu: Masoneria desfiinţează România
Gh. Popescu-Botoşani: Studenţimea şi Regele
Arabii proclamă boicot contra Evreilor
† Gheorghe Popescu
G. Chicinaşiu: Vom forma opinia publică naţională creştină
N. Popa: L. A. N. C. la Cluj
A. S. A.: „Autorităţi de pae"
I. German: „Ţara Oaşului"- „Elveţia Română
L. A. N. C. către Români
N. I. Dumitru: Mirajul comunist
D. V. Athanasescu: Dr. Molle
Dr. M. Bicleanu: Numerus clausus sau Numerus nullus
L. A. N. C. Câmpulung
Cooperativa „Sturzeana" şi Jidanul Heimsohn
O importantă manifestaţie antisemită la Paris
Cum se face dreptate . . .
Scrisori din străinătate

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

© BCU CLUJ

ANUL VII. — Nr. 11 Cluj, 1 Aprilie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ
Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

„Masoneria desfiinţează România“

Sub acest titlu s'au reprodus de câteva luni pe faţa internă a copertei acestei reviste, două hărţi, ce merită o deosebită atenţie. Ambele hărţi au fost elaborate cu mult înaintea războiului mondial, într'o şedinţă secretă a conducerii lojelor francmasone din Anglia. Acolo s'a fixat harta Europei, conform planurilor şi intereselor forţelor oculte masonice, conduse de Jidani internaţionali, stăpâni în acelaş timp şi ai finanţei, care prin împrumuturi oneroase şi speculaţii de burse îngenunchiază şi robesc statele creştine debitoare.

Este surprinzător şi în acelaş timp îngrijorător, cum acele planuri s'au realizat aproape în întregime prin sfârşitul războiului mondial, a cărui deslănţuire a intrat în proiectele de viitor ale neamului jidovesc, care de altfel a şi profitat enorm din situaţia postbelică:

prin instituţia Ligii Naţiunilor;

prin *forţarea încetăţenirii în massă a Jidanilor;*

prin *ridicarea lor la o incontestabilă supremaţie financiară;*

prin *înstăpânirea comunismului jidovesc în ţara, unde neamul lui Iuda fusese mai strâşnic ţinut în respect: în Rusia ţaristă.*

Examinând harta: *Germania* este indicată drept *REPUBLICĂ, Austro-Ungaria NU MAI EXISTĂ, Rusia* este destinată *„STATELOR PENTRU EXPERIMENTE SOCIALISTE“*; Aşadar, cele trei formidabile Imperii din Europa veche erau menite pieirii, de către forţa ocultă a Francmasoneriei internaţionale, având ca ţintă zdrobirea tronurilor şi a altarelor, conform lozincei unui mason francez, aruncată în furia sângeroasă a marei revoluţii franceze, dela sfârşitul veacului al XVIII: *avec les boyaux du dernier des prêtres étranglons le dernier des rois“* (cu intestinele celui din urmă dintre popi să spânzurăm pe ultimul dintre regi).

Sfârşitul războiului mondial a adus „cascada tronurilor“ celor trei împăraţi ai Europei; a adus desfiinţarea Altarului în Rusia pravoslavnică prin aplicarea comunismului, de origină, de finanţare, de aplicare şi exploatare jidovească; a adus prăbuşirea puterii catolice, în Austro-Ungaria, prin dispariţia dela Viena a acelui Impărat, ce era socotit în Europa veche drept cel dintâiu susţinător al Vaticanului în străinătate.

Aşa dar, proectele Francmasoneriei iudaice în partea lor esenţială s'au înfăptuit prin rezultatul războiului mondial: tronuri prăbuşite, ortodoxia rusească desfiinţată prin crima comunistă, catolicismul în Europa lipsit de un puternic sprijin istoric.

Care era situaţia României după conspiratorii masonici?

IN AMBELE HĂRŢI ŢARA NOASTRĂ NU MAI FIGUREAZĂ: este pur şi simplu înglobată în *„Süd-ost slavischer Staatenbund“*, ori în *„Donau-Balkanbund“*, din prima, ori din a doua hartă. România cu aspiraţiile ei naţionale trebuia să intre în „Donau Balkanbund“! De altfel, amintesc cititorilor noştri, că în 1919, 1920, 1921, cu cât ieşeau la iveală, în mod firesc, greutăţile consolidării statelor nouă născute ori mărite depe urma războiului mondial, cu atât se afirma şi stăruia în presa internaţională, finanţată de Jidani, propunerea de a se constitui „confederaţia dunăreană“ a statelor ieşite din mozaicul habsburgic, la care să se asocieze şi statele balcanice. Îşi făcea apariţia din nou planul Iudeo-masoneriei cosmopolite, care nu putuse să zădărnicească constituirea şi întregirea statelor în virtutea principiului naţionalităţilor, dar încerca să profite de greutăţi inerente începutului, spre a distruge opera anevoioasă a tratatelor de pace.

Această Francmasonerie este *una* peste tot globul şi *esenţial jidovească.*

Nu trebue să ne înşele aparenţele, confecţionate artificial cu intenţia perfidă de a induce în eroare. Este *una,* de orice rit ar fi, orice titlu şi-ar da, orice origine şi-ar atribui, orice nume şi-ar lua cu împrumut; după cum Jidanul rămâne acelaş oricare i-ar fi numele răsunător creştin sau istoric-arian, cu care s'ar împodobi! Francmasoneria recurge la o manevră grosolană, spre a ademeni pe naivi, când se intitulează, de *naţională.* Firma, ce simulează independenţă şi inocenţă, în realitate reprezintă numai sucursală a acelei vaste organizaţii secrete universale, care a prins lumea civilizată ca într'o pânză de paianjen.

Este *jidovească* conducerea superioară a tuturor masoneriilor de orice rit, origină, nume, făcând o politică ascunsă, care a dictat şi dictează la răspântiile istoriei, conform intereselor exclusive ale neamului jidovesc. Dacă uneori interesele Iudaismului concordă cu interesele statelor creştine, acest fapt constitue o simplă coincidenţă, asupra căreia este o naivitate să ne facem iluzii.

Planurile masonice, fixate în hărţile menţionate, şi realizate prin războiul mondial, fac dovada incontestabilă, că la deslănţuirea revoluţiilor în Rusia, în Germania, în Austria, a fost dedesubt mâna plină de aur a lui Iuda. El le-a

© BCU CLUJ

făcut pentrucă neamului său i-a folosit: „*Is fecit cui prodest*".

Astăzi nu mai încape nici o îndoială. Lumina istorică este deplin stabilită.

Rămâne să tragem învățăminte și să ne luăm măsurile noastre de apărare, cu atât mai imperios cerute, cu cât Jidovimea internațională, încadrată prin conducătorii ei în Francmasoneria universală, una indivizibilă și destructivă, nu a părăsit planul de a reduce România la rolul șters de membru component al unei confederații sud-est europene, în care să dicteze finanța ei cu toate consecințele politice impuse de atare fapt.

Sunt semne multe că se lucrează stăruitor, discret și eficace în această direcție.

In România întregită Francmasoneria are la dispoziție *anumita presă*, toată apărând interese curat jidovești sub masca hipocrită a ideilor democrate și umanitare.

Prin această presă, venală și dușmană intereselor noastre autohtone, Francmasoneria a luptat și a isbutit să impună la putere, terorizând Regența prin spectrul revoluției și rătăcind opinia publică în regimul plăpând al votului universal, un partid având drept ideologie conceptiile periculoase ale unei democrații, inventată de teoreticiani iudei, spre a duce la pieire națiunea naivă, care încearcă să le experimenteze. Național-țărăniștii, conduși de periculoși demagogi, de teoreticiani iudaizați în ideile lor, de francmasoni, și regionaliști destrămători ai unității naționale, erau indicați, — în consfătuirile secrete ale lojelor, — să prezideze la opera de umilire a țării, de sărăcire sistematică și dezorganizare treptată a României întregite.

Numai sub acest punct unitar de vedere, se poate înțelege întreaga legislație economică a lui Madgearu, legea administrativă a lui Vaida, legea lui Anghelescu de deposedare a coloniștilor macedoneni în Cadrilater, legea pensiilor de plătit foștilor funcționari Unguri, cari nu au depus jurământul față de Statul român, favorizarea Jidanilor sub orice formă și în fiecare ocazie, abdicarea rușinoasă de la orice sentiment de demnitate națională în discuția și acceptarea condițiilor împrumutului extern, jaful sistematic săvârșit în averea Statului, toleranța criminală practicată în propriul partid față de clienții justiției represive, metoda de a guverna prin falsificarea dispozițiilor constituționale și călcarea flagrantă a legilor, fără nici o sancțiune; pe scurt: *o acțiune sistematică de distrugere a eforturilor noastre de consolidare cu dezorganizarea statului și reducerea la cumplită sărăcie a societății românești.* Acest rezultat intră minunat de bine în planurile Iudeo-masoneriei, care țintește să distrugă România întregită, după ce o va fi îngenunchiat și robit, prin împrumuturi cămătărești.

Istoricul de mâne va scrie despre trinitatea Maniu—Mihalache—Madgearu: au fost, cu sau fără conștiință, instrumentele masoneriei jidovești.

I. C. CĂTUNEANU.

Reapariția „Cuvântului Studențesc."

Am primit la redacție numărul de Duminecă 22 Martie 1931, anul VI, Nr. 1, al ziarului „CUVÂNTUL STUDENȚESC", organ oficial al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români (București, Bulevardul Schitu Măgureanu Nr. 2). Salutăm cu deosebită plăcere reapariția adevăratului organ al Studenților Creștini Români, din care reproducem, cu această ocaziune, articolul D-lui GH. POPESCU-BOTOȘANI, președintele U. N. S. C. R.:

Studențimea și Regele

Am avut dela Restaurație încoace, necontenite încercări de afară, manifestate vădit deseori, de a se îndepărta Studențimea de Rege.

Recentele serbări Jubilare ale Universității din Cluj, au arătat clar încăodată, că Studențimea a fost oprită să-și deschidă nestingherit sufletul, către Cel ce-i întrunește viile aspirațiuni constructive de viitor; — au fost chiar momente când Regele, adresându-se în discursurile Sale direct studenților, căuta zadarnic cu ochii prin sală fețe tinere.

La o serbare a Universității, studenții nu s'au putut apropia de Regele lor; nu au putut simți fiorul adorațiunii de Rege, prosternându-I-se înainte.

De această dată, nu s'a permis studenților, ca acum 10 ani la inaugurarea Universității, să I se facă Regelui, tânăr și El, și o primire caldă, tinerească în casa lor — Centrul Studențesc „Petru Maior", — unde fără protocol sec, ci comunicativi, tineri, să-și deschidă sincer comoara de generoase năzuinți de bine pentru acest neam năcăjit.

La Brăila, cei 5000 de studenți, din toate colțurile de țară, adunați în Congres general anual, au aclamat frenetic pe Acela în care văd cârmaciul neclintit al vremilor grele dinaintea noastră și făptuitorul hotărât al aspirațiunilor înnalte ale acestui neam.

Răspunsul Regelui către Congres a arătat că nimic nu poate despărți pe Rege de tineretul acestei țări.

Totuși, elemente interesate ori lesne încrezătoare în defăimări, au oprit studențimea în ziua de 10 Decemvrie — zi de simbolică sărbătoare — de a manifesta impunător pentru Rege — dând naștere chiar la incidente degradante pentru provocatori.

Aceste fapte constituesc pentru noi, de altfel, exemple concludente în plus.

Continuu am semnalat acțiuni, deschise sau mascate, de a sfărâma legătura de dragoste reciprocă și devotament dintre Rege și Studențime.

Această acțiune a fost dusă sistematic: s'a lucrat sus, la Rege, prin informarea intenționat deformată a adevărului, și jos, în rândurile studenților, prin răspândirea de svonuri criminale și tendențioase, provocătoare de neliniște și reacțiune în cugete curate.

In fața acestor situații, conducători ai studențimii, cunoscători ai realităților exacte, suntem datori a interveni cu precizări lămurite.

Generația tânără studențească de după războiu, a adăogat eternelor splendide atribuite ale tinereții — generator fecund de noui forme creatoare — încă vreo câteva purtând pecetea vremurilor vitrege de războiu.

In acele timpuri aspre, se ridica printre ruine și bubuituri de tunuri, din sate, de prin văi strâmte de munți, din clocotul durerii, cu ochii uimiți și plânși, cu fruntea brăzdată de o seriozitate și experiență prematură, fără copilărie veselă și fără joacă — se ridica o altă generație: generația noastră, generația studențească de după războiu.

Veniți la Universitate, acești tineri s'au preocupat de probleme

© BCU CLUJ

grele și serioase, din nevoia de a-și satisface astfel, cerințele sufletești ale unei maturități prea timpurii.

Profesorul *P. Andrei*, într'un studiu asupra mișcărilor sociale și politice ale tinerimii, spune: „tinerii de azi, crescuți în războiu, observă mai bine realitățile decât cei de dinainte de războiu, sau decât bătrânii".

Unei atare precoce formațiuni de suflet, nu putea să-i scape frământările dinastice din ultimii cinci ani, cu repercusiuni grave asupra întregii vieți naționale.

Indurerată profund de lupta stearpă dintre politicieni, pe o chestiune de o importanță capitală pentru consolidarea definitivă a Statului întregit, Studențimea a considerat demn să nu se alăture nici uneia din aceste părți interesate, cultivând în ea totuș, speranțe și sentimente fierbinți către Cel plecat.

Atât timp cât Cel jignit și îndepărtat, arăta o voință fermă de a nu se mai întoarce, ea înțelegea să respecte durerea Celui lovit, fiind convinsă că va veni ziua când se va întoarce, numai prin hotărârea, voința și puterea Lui.

Și această eliberare din durere, ne-a fost hărăzită pentru 6 Iunie 1930.

Sunt vii încă în amintirea tuturora, momentele de entuziasm delicat a acestor zile.

Studențimea, în capul organizațiilor ei oficiale, a acționat imediat, pentru a forța definitiv mâna celor șovăelnici sau răuvoitori.

Conducătorii studențimei, în asentimentul unanim al maselor, s'au întrunit imediat în ziua de 7 Iunie orele 14 în ședința extraordinară de comitet executiv al Uniunii Naționale a Studenților Creștini din România.

Infruntând pericolele unui act revoluționar, de a proclama un nou Rege, înainte ca regimul legal și existent încă, să fi căzut, în urma unor discuțiuni înălțătoare, s'a dat la ora 16, Sâmbătă 17 Iunie 1930, următorul comunicat întregii studențimi din țară:

COMUNICAT.

„Comitetul Executiv al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, întrunit astăzi, 7 Iunie 1930 orele 14, față de evenimentele covârșitoare pentru viitorul neamului, hotărește următoarele:

Studențimea română creștină constituită în corp distinct în organizațiile ei oficiale, a avut totdeauna ca punct cardinal de orientare, PRINCIPIUL MONARHIC, pentru al cărui prestigiu și forță înțelege să-și închine întreaga putere de luptă.

Dacă până în prezent, frământările sterile în jurul actului hibrid, prin care puterea Dinastiei a fost diminuată, nu au antrenat-o în a lua atitudine, aceasta se datorește înaltului ei simț patriotic de totdeauna, care i-a dictat să evite frământări inutile în situațiuni grele pentru țară.

Astăzi însă, când o energie promițătoare de mari realizări se pune în slujba țării, necondiționat și sincer, Studențimea română creștină salută cu toată căldura și entuziasmul ei, fericitul eveniment cu largi repercusiuni asupra viitorului acestei țări.

A. S. R. Principele Carol, pătruns de datoria-I către țară, a venit în mijlocul nostru pentru a răspunde unor adânci speranțe și necesități naționale.

Fie binevenit printre noi, iar gestul Lui hotărât și patriotic să lumineze mințile acelora cari au datoria a nu-i stingheri cu nimic Inalta Lui Chemare.

TRĂIASCĂ REGELE CAROL AL II-LEA!"

Acest act oficial de curajoasă anticipare, oglindea perfect sentimentele miilor de studenți din capitală și provincie. — Au urmat imediat, în seara aceleiaș zile, 7 Iunie 1930, manifestațiuni studențești extraordinare în toate centrele universitare din țară.

La București, massa în delir, a mers la Cotroceni, unde trecând peste gărzi și prin parcuri, a ajuns până la El, închinându-I-se Salvatorului.

In acea atmosferă încărcată, când factorii răspunzători mai meditau asupra formulei de aplicat, avântul deschis al tinerimii universitare a trezit în adâncuri sentimentele opiniei publice, făcând astfel imposibilă orice altă soluție, decât aceea pe care instinctul poporului o cerea.

Consfințirea legală de a doua zi, 8 Iunie, a acestei unanime dorințe, repara o nedreptate, răspundea chemării unei națiuni întregi, și deschidea o eră nouă în istoria poporului român.

Acesta-s faptele.

La Cluj, adresându-se pentru prima oară, studenților, M. S. Regele a spus:

„Dela cine, mai mult decât dela voi, tinerii, cari azi, sub oblăduirea dascălilor voștri, vă pregătiți pentru cariera de mâine, am dreptul de a găsi acea dorință de mai bine, acel entuziasm al idealului abia întrezărit, grație căruia se pot înfăptui marile opere pe cari țara și Regele vostru au dreptul a le cere dela ori și ce cetățean, în deosebi dela voi".

Generația tânără de studenți, de după războiu, este fericită că poate corespunde acestei Inalte Chemări Regale.

Entuziasmul ei către ideal este nemărginit, iar dorința de mai bine, pentru acest neam necăjit, nu cunoaște stavilă.

Voința Lui hotărâtă de a fi: *„Voevodul culturii românești"*, cu ajutorul necondiționat al tinerei generații, găsește în sufletul tinerimii ecouri nesfârșite de elan și abnegațiune.

Viața unei națiuni este închinată culturii.

Ritmul civilizației și conjuncturile specifice țării noastre, chiar dacă pot diferența concepții sociale contrarii, manifestate de diverse generații, adaptate diferit noilor împrejurări, mențin totuș, aceiași linie directoare: *Ideia de cultură națională.*

Azi, Regele Țării acordă, acestei preocupări de totdeauna a tinerimii, putere de Imperativ Regal și o oferă de ideal tinerei generații.

Generația tânără, crescută în războiu, va lupta pentru El și în numele Lui, cu înfrigurare și devotament.

GH. POPESCU-BOTOȘANI
Președinte al U. N. S. C. R.

Arabii proclamă

boicot contra Evreilor

Comitetul executiv al Arabilor din Palestina a dat un manifest prin care proclamă boicotul general în contra Evreilor.

In manifest se spune, între altele, că Arabii să nu cumpere nimic dela Evrei, afară de pământ și să le vândă orice, afară de pământ.

Cetiți „Infrățirea Românească"

© BCU CLUJ

Epilogul sălbătăciei dela Rădăuţi

Studentul Gh. Popescu a încetat din viaţă

Rădăuţi, 15 Martie.

Aseară, a încetat din viaţă, la spitalul din localitate, după 6 săptămâni de chinuri groaznice, studentul Gheorghe Popescu, victima sălbătăciilor săvârşite din ordinul prefectului Ilie Vişan, în ziua de 1 Februarie, cu prilejul congresului L. A. N. C.

Se ştie că armata s'a năpustit atunci asupra congresiştilor, cari au fost trântiţi la pământ şi călcaţi sub picioarele cailor. Intre cei mai gravi răniţi în timpul şarjei sălbatece şi cu nimic motivată, a fost tânărul Gheorghe Popescu.

Cu toată intervenţia chirurgicală făcută la timp de medicul primar al spitalului D. dr. Ioan Corciovei, viaţa nu i-a putut fi salvată. Graţie constituţiei sale foarte robuste studentul Popescu a rezistat timp de 42 de zile, dar îngrijirile medicale n'au putut decât să-i prelungească agonia.

Gh. Popescu a fost fiul unui gospodar de frunte din acest judeţ. O soră a lui este profesoară la liceul de fete din localitate, iar un frate căpitan la un regiment din Hotin.

Vestea morţii s'a răspândit repede în tot judeţul. La morga spitalului, unde se află depus corpul victimei, este un adevărat pelerinaj: studenţi şi delegaţiuni ale societăţilor arcăseşti sosesc mereu din judeţ.

Mâine, la ora 9 dim., medicul legist al oraşului D. dr. Gh. Vasiliu, va face autopsia cadavrului, urmând să prezinte autorităţilor un raport asupra cauzelor morţii.

Tânărul Popescu moare nevinovat în floarea vârstei, lăsând în urmă părinţi desnădejduiţi, în vreme ce autorii ororilor săvârşite în ziua de 1 Februarie se plimbă şi astăzi nepedepsiţi, graţie unei anchete care n'a fost făcută decât pentru acoperirea crimei neiertate, săvârşită de autorităţi faţă de populaţia paşnică şi disciplinată, împiedecată cu forţa să participe la congresul L. A. N. C.

(„Universul", Nr. din 19. III. 1931.)

*

L. A. N. C. regretă, adânc, pierderea valorosului ei luptător, studentul *Gheorghe Popescu*, mort în urma sălbătăciilor ordonate de Jidani, cu ocazia Congresului L. A. N. C. dela Rădăuţi, ţinut la 1 Februarie 1931.

Cei 10.000 de Români Bucovineni, adunaţi la acel Congres, dimpreună cu toată suflarea adevărat românească, din această ţară, îi vor sta de veghe, la mormântu-i rece, iar când ora va sosi îi vor striga: „Te-am răsbunat!"

Intristatei Familii, cele mai sincere condolenţe, asigurând-o de împărtăşirea la durere, a tuturor luptătorilor naţionalişti-creştini.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Vom forma opinia publică naţională creştină

Azi, în orice parte a scumpei noastre ţărişoare, vei privi cu ochi-ţi ageri de Român, ţi se pare că vezi o maşină infernală a hazardului, care n'are alt rost, decât să frământe oase româneşti, să zdrobească în bucăţi tot ce e superb, nobil şi creştinesc, pe pământul muiat de sânge, din falnicile piepturi ale eroilor români. In faţa acestui subversism, organizat, e bine oare să stăm cu mâinile încrucişate, zăpăciţi şi inconştienţi? Răspunsul este categoric nu, şi încă de mii de ori, nu!

Ce se alegea de Italia bunăoară, dacă în faţa teroarei organizate a comunismului roşu, — care ştia să bată, să însulte, să aprindă şi să ucidă pe toţi cei nemulţumiţi cu flamura bolşevică — dacă nu făceau zid piepturi de oţel gata să moară pentru tricolorul italian, să zdrobească hidra bolşevică. să naţionalizeze comorile mândrei Italii furate de străini şi înstrăinaţi, să spulbere toate organizaţiile clandestine ale francmasoneriei mercenare şi antinaţionale?!...

Ori noi ce vom avea de făcut?! Ne vom pune în cumpănă toate forţele de cari dispunem şi vom face uz de toate mijloacele legale pentru a trezi din somnul morţilor pe toţi Românii, la conştiinţă, că în faţă ne stă deschisă ca o gură de crater, prăpastia ucigătoare de neam, spre care ne ademenesc toate sirenele străinilor parazitari, şi a Românilor necinstiţi şi înstrăinaţi. Vom forma „opinia publică naţională creştină" în Ţara Românească.

Ideologia specifică a vremurilor de azi este că, opinia publică stăpâneşte pretutindenea, în chip suveran. Poate un guvern să se pună de-a curmezişul acestei forţe? Poate să se razime pe vârfuri de baionete, însă să şadă ticnit pe ele, este mai greu.

Şi să vezi masele mari cum se vor trezi la conştiinţa de sine; va vedea şi orbul mult dorita rază de lumină a vieţii noastre publice, formându-se pe deplin opinia publică în sens naţionalist şi creştin.

Programul primenirei morale a naţiunei noastre, pe temeiul principiilor creştine, nu poate să facă decât cinste oricărui fiu al ţării.

Student G. CHICINAŞIU
— Bucureşti. —

© BCU CLUJ

L. A. N. C. la Cluj

Ţara ajunsă la sapă de lemn în urma cărmuirilor politicianilor din partide, se deşteaptă din beznă şi-şi îndreaptă privirea spre acela dela care azi vine lumina, iar mâine va trebui să vină mântuirea: *Cuza.*

Partidele sunt înjghebări interesate, al căror interes de partid e contrar existenţei statului. Partizanii sunt oameni al căror interes personal se pune de-a curmezişul intereselor statului.

Partidele, ce s'au schimbat la putere, de 12 ani în rând, au dovedit-o cu prisosinţă: Liberalii, Averescanii, şi Naţional-Ţărăniştii, fiecare de câte două ori ne-au guvernat în acest timp; şi toţi au reuşit să se căpătuiască. Intr'o funcţie îndeplinită la început de 5 funcţionari, azi intră 15. Partizanii trebuesc mulţumiţi, pentru zelul cu care au cutreerat şi mintit satele.

Cu cât partidul e mai mare, cu atât e mai rău: au dovedit-o Naţionalii şi Ţărăniştii laolaltă.

Reprezentanţii Naţiunii: deputaţii şi senatorii, nu reprezintă Naţiunea; ei se reprezintă totdeauna pe sine, a zis-o J. J. Rousseau.

Ca să se poată mai bine reprezinta pe sine, şi să stoarcă, cât mai multe bunuri dela cei ce cu sudoarea frunţii lor produc acele bunuri, se 'ntovărăşesc cu cel mai lacom şi mai speculant popor depe lume, cu Jidovii. Aceştia sunt lăsaţi să speculeze poporul în voie, ca la rândul lor, politicianii să se poată bucura de partea ce li se cuvine din pradă. Pradă este înaintea mea orice îngrămădire de averi, de fabrici şi de bani, în mânile câtorva inşi, numiască-se aceştia Marmorosch, Aristide Blank, sau Tischler, căci nu-i binecuvântare, ci blăstăm şi nedreptăţire a milioanelor secătuite de ei.

„O mână spală pe cealaltă" — nu-i bine zis. O mână murdăreşte pe cealaltă: Câţi din actualii şi foştii miniştri nu trag tantieme de sute de mii de lei din consiliile de administraţie ale întreprinderilor jidoveşti?

Iată legătura strânsă dintre partidele politice şi Jidovi.

Interesul partizanului e una cu interesul Jidovului, dar se bate cap în cap cu interesele Statului şi ale naţiei româneşti.

Cuza de 40 de ani arată acest lucru. Partizanii însă nu-l calcă pe picioare, căci nu le făgăduieşte nimic: nici deputăţie, nici tantieme grase, nici posturi. Oameni rari şi idealişti i-au fost apostolii lui. Adevărul însă va învinge. Poporul a trebuit să se lovească de pragul de sus, ca să-l vadă pe cel de jos. Nimic nu se dă nemeritat.

E rândul vostru, Români necăjiţi şi nedreptăţiţi, să luptaţi singuri pentru înlăturarea nedreptăţilor ce vi se fac prin Jidovi, şi prin Partide. Voi i-aţi ajutat, voi i-aţi pus în pâine, voi trebue să-i depărtaţi. Că Jidovul nu-i bun, eu trebue să V'o spun?? Partidele întovărăşite cu Jidovi şi cari plătesc autobuse şi câte-o mică tocană la Cluj, că nu de dragul vostru o fac, iarăşi, eu să V'o spun??

Organizaţi-vă cum ştiţi, şi aranjaţi adunări mari: cu satele dimprejur, la *Gilău*, la *Desmir* sau *Apahidă*, la *Hida*, la *Borşa*, în fine în toate centrele mai de seamă ale judeţului, unde vom veni în frunte cu Dl. *Profesor univ. Cătuneanu*, să V'arătăm ce trebue să faceţi şi cum să luptaţi, pentru a scăpa de paraziţi.

Am amintit cu numele *Gilău*, *Desmirul*, *Hida* şi *Borşa*, din cauză că mai nou, în treacăt, peste tot am găsit spirit de înţelegere şi interes pentru cauză. Noi, dela centru, nu putem să ne deplasăm mai mulţi, decât acolo unde ne chiamă, ne doresc şi se adună oamenii spre a ne asculta, din mai multe sate dimprejur.

Pentru primirea ce mi s'a făcut în Gilău, Desmir, Hida şi Borşa, ţin să-mi aduc mulţămirile mele şi pe această cale, acelora, ce li se cuvine. O înţelegere profundă a bisericii creştine, în luptă pentru adevăr, a dovedit Părintele *Chifa* din Hida, înţelegere ce-mi ţin de datorinţă să o notez.

Prof. NIC. POPA.
— Cluj. —

„Autorităţi de pae"

In numărul din 15 Ianuarie a. c., revista *„Infrăţirea Românească"* a binevoit să publice în coloanele sale, o sumară înfăţişare a dureroaselor stări din „Ţara Basarabilor" — Bugeagul. In acel articol intitulat „Cetatea Albă" — orice om cu cap şi cu bun simţ de recunoaştere a unor realităţi nesuferite, creiate de lepra politicianismului — poate vedea că n'are nimic alarmist — dar, e o afirmare îndrăsneaţă a unor adevăruri de aici, — îndrăsneaţă, — fiindcă în faţa politicianismului, trebue să ai cel puţin, dacă nu cel mult, ruşinea de a nu spune nici cel mai isbitor adevăr. Mai curând decât ne-am fi aşteptat, s'au petrecut fapte, cari vorbesc prin sine, că relatările noastre din susnumitul articol, sunt numai o obiectivare în mic a acestor stări crude. Am arătat în articolul numit, că lumea trăeşte rău, că Jidanii nu mai contenesc cu viaţa lor talmudică, şi pe lângă altele şi faptul, care trebuie să atragă atenţia conducătorilor, că sunt cuiburi comuniste! Am afirmat că sunt comunişti! Nu e adevărat, s'a indignat, nu ştiu cine, supărându-se foc, iar o revistă locală mi-aduce învinuirea că spunând acest adevăr (pe care-l regret că e), am adus o „gravă ofensă" judeţului Cetatea Albă. Dacă adevărul ustură, nu-s eu de vină!

Acestor domni — cărora regret că le-am supărat delicatele urechi — în miopia lor politicianistă, le-a trebuit să vadă că sunt comunişti: scandalosul scandal petrecut la cameră: cazul D-nei *Anastasia Cociubinschi!*

S'au mai supărat demagogii ţărăniştii, cum arată revista, c'am uzat de termenul „autorităţi de pae"!

De.... au dreptate, de îndată, ce sunt de coceni, căci susnumita D-nă institutoare, membră a Asociaţiei învăţătorilor, cenzor în comitetul de conducere al Băncii învăţătorilor — desigur nu aclamată de ei — a ţinut acea *faimoasă* conferinţă „Dostoievski", în faţa autorităţilor, cari au tăcut molcom, când făcea „apologia bolşevismului", într'un fel subţire, printre altele, spunând că: *„Rusia e puternică, se reface repede şi va ajunge cel mai tare stat din lume"*, şi că *„înainte de a se topi ultimul fulg de zăpadă, steagul roşu va fâlfâi în Basarabia"* („Curentul", 3 Martie 1931). Această conferinţă e ţinută în Cetatea Albă, un oraş periferic, cu o atmosferă cosmopolită dintre cele mai dubioase! Şi ce vor mai mult domnii, cari s'au supărat (intentând proces!?), că eu văd numai străini, iar dumnealor numai Români, cum afirmă onorata revistă, prin pana unui ins, care, numai creştin adânc nu e şi naţionalist, din moment ce aduce indirect o

© BCU CLUJ

mustrare Consiliului Eparhial al Ismailului, că întreţine băneşte Revista „Înfrăţirea Românească", zicând: „Şi această revistă este ajutată cu fonduri de Consiliul Eparhial al Ismailului" (?).

Ne mirăm mult, cum de nu s'a publicat întreaga conferinţă a D-nei A. Cociubinschi, în paginile revistei „Asociaţiei Învăţătorilor", ci numai un rezumat!! Era un mijloc de propagandă comunistă acoperit de prestigiul Asociaţiei, iar semicentenarul lui Dostoievschi era un foarte bun pretext.

Trebuie să se înţeleagă odată, că dacă suntem în Ţara Românească, să se lucreze românește ori unde, cu personal românesc, onest, de valoare moral-culturală, necontestabil şi mai cu seamă unde?... unde? decât aici la graniţa de răsărit, unde trebuie să se ridice zid chinezesc între Rusia bolşevică şi România, nu zid de pietre, ci de suflete pătrunse până în măduva oaselor de spiritul naţional!

Să sperăm.

A. S. A.
— *Basarabia.* —

„Ţara-Oaşului" — „Elveţia-Română"

Atât era scris, cu litere de aramă, pe podul antic-alb al steagului închis în lungi plete tricolore, ce se sbătea în văzduh, atârnat de ruda robustă a unei enorme sulițe, — iar în colţul drept, din sus, era marcat anul *„1930"*, subliniat cu o vargă tricoloră de care atârna un ciucure în perpetuă pendulare, care ca un deget năsdrăvan arăta privitorului să citească strofa sub el scrisă:

„TOŢI PENTRU UNUL
şi
UNUL PENTRU TOŢI".

Acest steag ciudat, e steagul unui neam *îndelung răbdător*, care în tăcere, şi de multă vreme, geme, suspină şi oftează înnecând în sine multe şi adânci dureri.

— E steagul celui *mai rezistent neam din România mare*, — care a prestat atâtea veacuri de grea 'ncercare, fără să-şi piardă limba, legea, portul şi datinile străbune.

— E steagul *neamului desconsiderat*, — care degeaba dispune de-o bogată comoară de virtuţi şi o strajnică baterie de energii vitale.

— E steagul neamului *încătuşat în robia inamicului intern*, — care fără milă-l mulge şi-l adapă cu otravă ca să piară. Da, să piară! Să piară cât mai curând acel neam,.... nu cumva să-şi ajungă scopul înaltei sale predestinaţii strategice. Să piară!... nu cumva să-şi valideze neînlocuibilele sale aptitudini firești, atât de reclamate şi *indispensabile aici la nordul graniţelor*. Să piară odată acest model etnografic a rusticismului dintre Someş şi Tisa. *Să piară în ţara lui! dacă n'a perit sub stăpânirea străină.*

E steagul acelui neam care *neputincios zace în faţa voastră mutilat de voi înşivă*!... pe care de atâta amar de vreme şi fără milă îl apăsaţi! îl înşelaţi! îl jăfuiţi şi exploataţi! — Nu vă înfioraţi în faţa acestei crime? Nu vă mustră conştiinţa şi nu vi-e frică de eventualul deochiu al răsbunării? Nu?!

Să ştiţi, că acel steag *e steagul nostru!* pe care nu-l veţi mai profana.

E steagul Oşănimei ocolisită din vremuri uitate pe cele culmi şi ponoare din Ţara Oaşului - Ugocia.

Acestei ruine numită, Ţara Oaşului, pe care stăm încremeniţi, pe lângă cunoscuta-i sărăcie seculară, în timpul mai recent, rând-pe rând i-a secat cu desăvârşire şi ultimele isvoare de traiu, ce le avea:

a) In vestitele şi număroasele ei vii de odinioară, — în urma boalelor criptogamice, — nici un butuc n'a mai rămas.

b) Din bogatele ei livezi de pomi roditori, nici o zecime nu mai are, şi ce-a dăruit natura în mod sălbatic, în mizeria lor, s'a distrus.

c) Dumbrăvile ei colosale de stejari seculari, — acea comoară a regiunei, — sub poalele căror cu sutele misunau turmele de porci, ca sălbatici, îngrăşindu-se fără nici o danie de-acasă, — a trecut ca un vis, — fiind distrusă cu desăvârşire.

In urma devastării şi strivirii acelor comori, *a rămas un câmp vast de o jalnică priveliște*; o mare de mușinoi înmuschiaţi, păr de lup, ferigă şi huciu spinos cât vezi cu ochii, exclus cu totul din cultură, în urma calităţii inferioare neproductive, şi 'n lipsa mijloacelor de cultivare şi îmbunătăţire.

Contingentul vitelor faţă de cel din trecut e mult scăzut, fiindcă:

a) Călbeaza, antraxul şi ciuma porcilor, constant bântue această nenorocită regiune.

b) Cu aplicarea greşită a reformei agrare, — *Oaşul a ajuns prin lege la nedreptate*, — fiindcă: prin restricţiunile dispoziţiunilor ref. agr., în comun cu ale serviciului silvic, sub deosebite pretexte nu în rari cazuri, *viclean*, au încurcat terenele naturale de păşune, contribuind simţitor la procesul micşorării efectivului zootehnic.

c) Şi mai presus de acestea: *suprâncărcarea Oşanului cu atâtea dăjduri* văzute şi nevăzute, — cari covârşitor trec peste calibrul său de suport, — nu-i dă modru să-şi mai crească purcel şi viţel.

Un groaznic tip de traiu decurge în această infernală vale a plângerii:

Unii alungaţi de mizeria existenţei, pentru bucăţica de pâine necesară vieţii, în colibuţe reci şi umede îşi trăgăneză toată viaţa pe latul celor munţi, — ca nişte exilaţi ai sorţii, — de unde cei mai mulţi se întorc acasă, cu reumă în oase, oftică în piept şi tifos în sdrenţe, şi infectându-şi familia şi satul, se prăpădesc cu zile.

Alţii lâncezesc acasă de foame ori îşi lasă satul şi *pribegi în lumea mare în veci nu se mai reîntorc.*

Judecaţi şi din probele mai recente! La alarma libertăţii din anul trecut pentru a emigra în Franţa, — din Ţara-Oaşului — *99 % a braţelor de lucru s'a prezentat gata de plecare.*

Porecla neaoşă de *„Oşan"*, o mândrie a noastră şi bătaie de joc a altora, este trista realitate.

Indurați-vă! şi ne supuneţi odată sub „Röntgenul dreptăţii", să vă convingeţi că *noi Oşenii trăim într'o mizerie, sub demnitate de om.*

* * *

Indreptatune-am pasul cu un crez fanatic, după talismanul găsit în steagul alb.

El nu-i altceva decât *simbolul forţelor voastre unite, într'o singură credinţă şi voinţă*, realizată în alianţa băncilor populare: *„Ţara-Ooaşului"* şi a cooperativelor agricole: *„Elveţia-Română"* — prin cari vă cereţi drept la viaţă.

Fără frică! daţi drum ideiei epocale a duhului vremii, — care în toiul asurzitor al miilor de oşeni grupaţi sub steagul alb, — s'a conceput la *Negreşti* în ziua de 24 August 1930 şi realizat în Bixad la 18 Decemvrie 1931.

IACOB GERMAN
— *Satu-Mare.* —

© BCU CLUJ

Români,
Liga Apărării Naţionale Creştine,
în frunte cu Preşedintele ei Suprem A. C. Cuza
Vă salută cu cuvintele sale de ordine:

Hristos, Regele, Naţiunea
România a Românilor.

Prin acest semn vom învinge.

Ne închinăm învăţăturii lui Hristos, care zice: „Iubeşte pe deaproapele tău ca pe tine însuţi". Şi cu cât ne vom putea apropia mai mult de ţinta ce ne-o arată Fiul lui Dumnezeu, cu atât vom reuşi să înfăptuim Impărăţia Lui pe acest pământ românesc, *înstăpânit azi de spirit rău, de spirit duşman, de vrajba celui ce-a vândut odinioară pe Hristos*, de Iuda.

Români, Voi încă sunteţi de vină, că ţara noastră românească a ajuns aici! Nu sunteţi mai buni, decât toţi acei domni şi conducători ai voştri, cari v'au vândut interesele voastre străinilor de neam şi în deosebi străinilor de lege.

Oare, nu v'aţi vândut votul vostru acelora, cari v'au făgăduit marea cu sarea, scutire întreagă de dări şi alte lucruri, ce nu se pot da în nici o ţară depe faţa pământului? Nu v'aţi îngrămădit cu steaguri şi table, pe autobusele gratuite, spre Cluj, gratuite înapoi, primind tocane, şi bucurându-vă de beutura primită? Nu v'aţi dat seama de cheltuelile făcute cu adunările mari ale partidelor politice, că aceste cheltueli, tot voi, ţara are să le plătească — *înzecit*? Căci nu credeţi că dă cineva din buzunarul său milioane, *fără să profite*.

Şi s'au împărţit Românii în partide, şi se vrăşmăşesc de moarte. Şi cum se bucură duşmanii! Jidanii, corbii naţiunilor, se 'nfruptă azi, adăpostindu-se în toate partidele, spre a fi prezenţi la desfătarea celor tari şi la jupuirea voastră a mulţimilor neroade.

Sunteţi răi şi lacomi, şi răsbunarea e dreaptă.

Deschideţi ochii sufletului şi a inimii voastre, să vadă, că împărţirea şi cearta Românilor pe partide nu-i bună.

Nu există partid bun azi, în ţara noastră.

Partidele cari ne-au guvernat sunt alcătuite din oameni răi, lacomi, cu greşeli, şi cu păcate multe. Oameni buni, oameni cari să se apropie de adevăr şi de dreptate, sunt puţini, puţini de tot. Dar sunt şi la noi. Un astfel de om trebue ales, liber şi neîncătuşat de partizani, care să-şi ducă la îndeplinire planul sufletului său drept şi mare.

Cuza, Preşedintele Suprem al Ligii Apărării Naţionale Creştine, este un astfel de om, care din tinereţe, până la vârsta lui înaintată, necontenit a luptat pentru adevăr, scoţând la lumină şi dovedind, din toate punctele de vedere, pericolul jidovesc, ce ameninţă naţiunile şi creştinismul.

Nepot de-al lui Cuza-Vodă, cu mintea lui ageră şi luminată, putea câştiga orice mărire; dar nu i-a trebuit: el e propovăduitorul adevărului, ce nu se va clătina. El este o chezăşie. El e apostolul acestor credinţe: „Partidele prin firea şi lăcomia partizanilor lor, prin aşa zisa democraţie, ne-au cufundat în ticăloşia în care ne găsim".

Liga Apărării Naţionale Creştine, e un mănunchiu de oameni, legaţi cu jurământ să susţină acest adevăr în interesul sfânt al cauzei.

Români! Adevărul, ca şi aurul, numai o fărâmă să fie desvălit, ajunge.

Partidele politice cu armatele lor de propovăduitori de vrajbă, le-aţi văzut. In slujba lor stau Jidanii, cu gazetele, cu băncile şi avuţiile lor imense, toate rezultate ale necinstei şi speculaţiei muncii voastre productive. Partidele politice azi le cunoaşteţi din fapte. Le-aţi fi putut cunoaşte, după tovarăşi.

L. A. N. C. n'are Jidani. Ea este contra lor şi contra jafului de tot soiul. Faţă de numărul cel mare al celor răi, e natural că adevărul Ligii, în clasa celor învăţaţi, să găsească prea puţini propovăduitori. *Propovăduirea adevărului creştin trebue să o faceţi voi, Românii cei mulţi, cei oropsiţi şi nedreptăţiţi, ca să vă apăraţi de jaful şi nedreptatea acelora, mai tari, cari au interesul de-a vă nedreptăţi şi jefui, mai departe.*

Ca D-nii *CUZA* dela Iaşi, *CĂTUNEANU* dela Cluj, nu-s mulţi, nici la noi, nici aiurea. Munca lor în besna ticăloşiei, e munca mântuirii naţionale. Puneţi-vă în slujba acestei mântuiri propovăduind adevărul, în interesul vostru comun, acei mulţi şi nedreptăţiţi.

Ce puteţi aştepta dela isbânda „cuzismului?"

Iată, ce:

Apărarea muncii şi a produsului ei de cei ce o speculează şi înstrăinează.

Mântuirea ţării, de paraziţi. Cine sunt paraziţii? Aceia, cari nu trăiesc din munca lor proprie, ci din munca şi truda altora. Păduchele şi căpuşa depe oi sunt fiinţe parazitare, pentrucă trăiesc sugând sângele altor fiinţe, animale caşi ele, şi cari paraziţi, spre a nu fi văzuţi, împrumută culoarea pielii în care *s'au înfipt*. Paraziţi sunt buretele depe saleie şi vâscul, cari deasemenea împrumută culoarea plantelor pe care cresc. Paraziţi sunt *Jidanii*, cari între Unguri zic că-s Unguri, între Români se dau Români şi trăiesc aşa de

© BCU CLUJ

sute şi mii de ani între neamuri, speculându-le avutul şi aducându-le la sapă de lemn, situaţie, ce azi nu se mai poate tăgădui, şi nici nu se mai poate *suferi*. Dar paraziţi sunt şi Românii, cari nu se deosebesc decât cu numele de Jidanii, cu cari se întovărăşesc. Vidrighinii şi Boilii şi Dobreştii, în general Constantinescu-Porcii, trebue să dispară din viaţa noastră politică, averile lor trebuesc confiscate, şi furii şi răufăcătorii, şi cei mari, ca şi cei mici, să-şi ia pedeapsa.

Toate funcţiile, cu rost, sunt folositoare. Toate funcţiile, fără rost, înfiinţate să înbuibeze persoana, fără a fi trebuinţă de ele, sunt cuiburi de trântori. Ori Statul e dator să uşureze convieţuirea locuitorilor. Locuitorii sunt datori a se acomoda lipselor şi a umplea un gol, o necesitate de Stat. Dar pentru aceasta e nevoie ca şi răsplata să se împartă creştineşte.

Pământurile, pădurile, fabricele, exploatările, furniturile, L. A. N. C. le va readuce, în stăpânirea Românilor.

Revizuirea averilor, nu cei mânjiţi sunt în stare a o face. Numai Liga Apărării Naţionale Creştine o va putea îndeplini, pentrucă nu are în sânul ei nici Jidani şi nici oameni întovărăşiţi cu Jidanii.

Numai L. A. N. C. va putea pedepsi fraudele funcţionarilor necorecţi, oploşiţi astăzi de partidele politice.

Regele este piatra fixă şi simbolul de statornicire şi tărie a vieţii noastre de stat.

Urmând înţelepciunea şi nizuindu-ne a ne apropia de cerinţele învăţăturilor lui *Hristos*, prin întronarea dreptăţii, *Naţiunea* se va reface, recâştigând nădejdi noi şi condiţiuni reale la o viaţă bună şi sănătoasă.

Spre a feri atât pe producător, cât şi pe consumator, de specula, schimbul de producte va fi organizat şi satisfăcut în întregime, de cooperative.

Înşelăciunea şi frauda se va pedepsi aspru.

Speculatorii de rassă, Jidanii, ne mai găsându-şi în organismul ţării noastre rostul, ne vor părăsi.

In tot cazul, elementul românesc scăpat fiind de paraziţi şi înşelători, se va însănătoşa şi întări, redobândind poziţiile astăzi pierdute.

Românizarea oraşelor şi a instituţiilor înstrăinate, se va face astfel dela sine.

Dreptatea devenind baza reală a întregei aşezări sociale, produsele economului de pământ îşi vor recăpăta preţul ce li se cuvine. Cooperativele îşi vor extinde binefacerile, şi asupra agriculturii, care va răsplăti munca şi va înviora viaţa dela sate.

Bunăstarea satelor va influenţa în bine şi aceea a oraşelor.

Se va înfrâna cămătăria, prin pedepse aspre.

Se vor examina contractele de înstrăinare a bunurilor Statului şi se va căuta soluţionarea corăspunzătoare.

Se vor desfiinţa directoratele regionale cu întreaga lege administrativă, căutând simplificarea cheltuelilor ce-au dus ţara la disperare.

Vom curăţi armata de Jidani.

Se vor reduce taxele şcolare.

In licee şi universităţi, se va stabili numărul ce va putea fi primit.

Se vor revizui încetăţănirile, trimiţând străinii invadaţi, peste graniţă.

Se va scădea numărul deputaţilor şi senatorilor.

Români! Partidele politice aţi văzut ce bine vă pot aduce. Spre a scăpa ţara de nevoi, trebue să luptaţi cu toţii, la loc bun. Judecaţi românește. Cine se întovărăşeşte cu hoţii nu poate fi om de omenie. Cine se întovărăşeşte cu Jidanii poate el avea suflet creştin?

Noi vrem unirea tuturor bunilor Români, într'un mănunchiu, contra puhoiului jidovesc.

Organizaţi-vă peste tot şi la sate şi la oraşe în *L. A. N. C.*

In alegeri votaţi linia culcată: [redacted]

Cu D-zeu înainte.

LIGA APĂRĂRII NAŢIONALE CREŞTINE
Cluj, Str. Bob No. 7.

Români luaţi aminte că:

Suedia şi Norvegia are un jidan la 7500 locuitori; Spania 1 jidan la 6200; Anglia 1 jidan la 800; Franţa 1 jidan la 450; Belgia 1 jidan la 420; Serbia 1 jidan la 120: Italia 1 jidan la 80; Bulgaria 1 jidan la 78; Rusia 1 jidan la 76; Germania 1 jidan la 63: Austria 1 jidan la 23; Turcia 1 jidan la 21; Ungaria 1 jidan la 16; Polonia 1 jidan la 13; *iar România are 1 jidan la 7 locuitori.*

Români întrebaţi-vă:

Câte firme adevărat româneşti vedeţi la prăvăliile şi atelierele din oraşele Ardealului, Bucovinei, Basarabiei şi Moldovei?

Câţi avocaţi adevărat Români întâlniţi în barourile din Bucureşti, Iaşi, Cernăuţi Cluj, Chişinău, Oradea, Timişoara, Arad şi Galaţi?

Câţi medici şi câte farmacii, aparţinând adevăraţilor Români, îngrijesc de sănătatea noastră şi vând medicamente pe tot coprinsul României Mari?

Câţi cârciumari vă otrăvesc sănătatea cu alcool; şi câţi din ei sunt Jidani?

Câte fabrici de spirt sunt în România Mare şi cine le stăpâneşte?

Creştini!

Câţi jidani sunt slugi la creştini? Câţi jidani sunt tăetori de lemne în păduri, sau lucrători în băi (mine)? Câţi jidani sunt măturători de străzi şi altele?

Frate Române, stăpâneşte mai departe adevărul ca şi noi! cei din Liga Apărării Naţionale Creştine

Cumpăraţi dela creştini; nici un ac dela jidan!

© BCU CLUJ

Mirajul comunist

Abia ieri s'a terminat revoluţia rusească, spre a se continua cu rezistenţa ţăranilor, la colectivizarea proprietăţii agricole, iar la noi oameni cu răspundere, au şi început să ridice în slavă dictatura proletariatului.

Intr'un articol publicat în „*Societatea de mâine*", ce apare la Cluj, sub titlul: „*Moartea satului*", semnat *Ilie Cristea*, atras de mirajul comunist, se afirmă: „*Această minune* (colectivismul), *căci este o minune, se datoreşte exclusiv forţei? De necrezut. O parte, mai mare sau mai mică a populaţiunei ruseşti trebue să se fi simţit atrasă în spre o nouă formă de viaţă şi de producţie, incontestabil superioară*".

Ce ironie! Populaţia rusească, trăeşte astăzi în cea mai mare mizerie, luându-i-se proprietatea individuală şi sufletul; ea poate foarte repede să alunece oricând în braţele revoluţiei. Nu-mi pot închipui ce fel de viaţă nouă este în Rusia când, teroarea, vagabondajul şi veşnicul *Pohod na Sibir* există şi astăzi.

Iată — un singur exemplu, de fericirea celor din Rusia — ce scrie ziarul „*Glasul Ardealului*", în Nrul din 15 Februarie 1931, în articolul „*Grozăvia din Rusia. Ce-a văzut un Român*":

„Un cetitor al foii „Glasul Domnului", cu numele N. Vlaicu, spune că a văzut lucruri îngrozitoare în Rusia bolşeviclor.

Poporul sufere cele mai sălbatice chinuri din partea stăpânirii. Cine îndrăzneşte să ridice numai un cuvânt de nemulţumire, e dus în închisoare, de unde nu mai vede soarele. Ţăranii s'au răsculat în Siberia şi de atunci curge sângele şiroaie, prin sate şi oraşe. Armata roşie nu cruţă nici ocpiii nevinovaţi.

Intr'o dimineaţă de Vineri, am mers la târgul de săptămână din Işim. Trecerea era peste gară, dar ca să nu înconjur mult, am trecut pe dindărătul gării.

Numai ce văd o mulţime de oameni adunaţi de lângă patru vagoane de marfă. Alerg şi eu spre ei şi văd că unii din ei, duc pe nişte paturi sanitare ceva. Ce duc aceşti oameni? întreb eu pe un moşneag bătrân, care se ştergea la ochi. Eu credeam că el se ştergea la ochi pentru că-i curg lacrimi de frig. Doamne nu mai lăsa lumea în mâinile satanei, zise moşneagul.

Uite duc copii din Azilul Golismamova, ucişi de bolşevici. Şi bătrânul izbucni în hohote de plâns. Asta-i libertatea, asta-i lumea modernă, zise moşneagul şi dispăru prin mulţime.

Ceva gol simţii în mine. Picioarele era cât p'aci să mi se 'ndoaie din genunchi, fără voie. Un frig trecu peste tot corpul meu. Ce văd eu oare e adevărat, sau numai vedenie? Doi oameni bătrâni, legaţi la urechi, cu capetele goale fără căciuli, duceau un copilaş cam de vreo 4 anişori. Sărmanul era înghetat sloiu, lovit în cap de-o săcure, părul era roşu de sângele închegat şi înghetat. Alţi doi oameni duceau o fetiţă cam de vreo 6 ani junghiată de cuţit, un picior retezat de săcure. Apoi alte şi alte trupşoare mutilate de săcuri, furci şi cuţite, erau încărcate pe sănii. Au adus apoi trei surori de caritate, servitoare şi servitori oribil ciopârţiţi. Am fost în războiu, am fost prin spitale, am văzut multe, ceeace am văzut însă acolo, n'am văzut nicăiri în viaţa mea. Cadavrele toate în număr de 68 au fost transportate în mijlocul oraşului Işim, pentru a fi îngropate sau arse".

Mai departe spune dl. Ilie Cristea, „*Salul nostru solidar cu satul rusesc, în ciuda izolării voite, începe să agoniseze, în locul satului condamnat, trebue să vie ceva, căci o naţie nu se poate sinucide din respect pentru tradiţie*".

Aşadar, autorul vede moartea satului în respectul pentru tradiţie şi în acelaş timp spune că în locul satului condamnat trebuie să vie ceva, iar acel „ceva" este tocmai colectivismul de care am vorbit. Gravă eroare! Autorul ne dă drept exemplu, Rusia, când ar putea să ne dea exemplu America, Franţa, Germania, unde pământul se lucrează cu cele mai moderne mijloace.

Comunismul este condus de Jidani — lucru ştiut, — după cum spune Dr. Molle[1]): *Qu'est-ce-que internationale? C'est l'abdication du prolétariat entre les mains de la ploutocratie juive universelle*"[2]).

Salvarea nu stă în părăsirea tradiţiei şi îmbrăţişarea colectivismului comunist, ci în înlăturarea Jidanilor din ţara noastră, care au venit din alte părţi, transformându-se în bancheri, cămătari şi speculatori, aranjând totul în aşa fel ca munca tuturor să fie numai în folosul lor. Aceştia sunt distrugătorii satelor, cu sistemul capitalist jidovesc, aceştia trebuesc eliminaţi din viaţa noastră publică, dacă vrem să nu pierim ca naţiune, nu tradiţia, care se bazează pe dreptate şi omenie.

NANCIU I. DUMITRU
— Cluj. —

[1]) Preşed. partidului Naţional Popular Antisemit Francez. † 8 Ianuarie 1931.

[2]) „La Libre Parole" No. 2. Febr. 1931. — „Internaţionala este lăsarea proletariatului în mâna plutocraţiei universale jidoveşti".

Antisemitismul în Franţa

Dr. Molle

La 8 Ianuarie a. c. a murit la Paris *Dr. Molle*, preşedintele *Partidului Naţional Popular*, deputat şi primar al oraşului Oran.

Viaţa întreagă a acestui om a fost un exemplu de muncă şi abnegaţie. Convins de gravitatea pericolului jidovesc şi dornic de a-şi aduce contribuţia la lupta contra acestui pericol, Dr. Molle colaborează la diverse publicaţii antisemite, demască maşinaţiunile Jidanilor din Algeria şi dă cel mai efectiv ajutor Arabilor nefndreptăţiţi, de guvernul francez şi exploataţi de Jidani.

La 1921 este ales primar al oraşului Oran, unde aduce o sumă de îmbunătăţiri şi în care calitate susţine justele revendicări ale Spaniolilor de curând împământeniţi.

Dr. Molle, graţie activităţii sale, se bucura de simpatii unanime în toată Algeria, fapt care i-a şi adus alegerea de deputat în 1928, cu o majoritate de 7.041 voturi.

La Paris s'a străduit să grupeze sub o conducere unică toate fracţiunile antisemite şi astfel a luat naştere Partidul Naţional Popular care numără astăzi 3 reprezentanţi în cameră şi care duce o aprigă campanie antisemită, ce desigur va fi încununată cu succes. Adânc mâhnit de moartea acestui mare antisemit, noi spunem creştinescul „Fie-i ţărâna uşoară", iar Partidului Naţional Popular îi urăm cea mai grabnică şi desăvârşită isbândă.

Student D. V. ATHANASESCU
— Cluj. —

© BCU CLUJ

Numerus clausus sau Numerus nullus?

Odată cu isbucnirea mişcării studenţeşti, s'a pus pentru prima dată în discuţie principiul „*Numerus clausus*“, care îndată a fost adoptat de toţi, ca singura formulă ce ar putea rezolva într'un mod satisfăcător, problema jidovească din România.

In moţiunea votată de studenţime la 10 Decemvrie 1922, Numerus clausus ocupa locul de frunte şi legiferarea lui era condiţia capitală fără de care studenţimea nu ar fi renunţat la lupta începută.

Dela aceea dată au trecut 8 ani grei şi plini de sbucium, şi legiferarea lui Numerus clausus nu s'a înfăptuit. Şi mă bucur că nu s'a înfăptuit; fiindcă acest principiu al proporţionalităţii numerice consfinţit prin lege, ar fi însemnat, recunosc, un punct câştigat de noi, dar nu ar fi rezolvit problema jidovească în mod definitiv, ci din potrivă, Jidanii ar fi câştigat prin legiferarea acestui principiu un punct aşa de însemnat, încât dacă s'ar fi gândit mai bine asupra lui ei singuri ar fi venit să ceară, alăturea de noi, legiferarea lui Numerus Clausus.

Ce definiţie se dă lui „Numerus clausus?“ Că este o formulă socială care îşi trage raţiunea şi adevărul din înseşi principiile cuprinse în tratatele de pace cari stipulează raporturile dintre majorităţile şi minorităţile etnice ale ţărilor.

Se cerea deci aplicarea lui Numerus clausus, fiindcă nu voim să permitem accesul Jidanilor pe tărâmurile de activitate ale ţării, decât într'un anumit număr ce nu e altul decât raportul dintre populaţia românească şi numărul populaţiei jidoveşti, raport care ar fi cam 1 Jidan la 7 Români.

Definiţia aceasta însă are un tâlc: Numerus clausus legiferat, înseamnă implicit că noi Românii recunoaştem Jidanilor drepturi politice egale cu noi, îi primim în fiecare din clasele noastre sociale şi şi pe tărâmurile de activitate, în proporţia de 1 Jidan la 7 Români.

Ori dacă adevărul e acesta, eu mă declar împotriva făurirei acestei legi, prin care se dă aventurierilor Jidani, veniţi din toată lumea, dreptul de stăpânire peste pământul şi bogăţia ţării şi dreptul la conducere. Prin această lege înseamnă că-i recunoaştem egalii noştri, ni-i recunoaştem de tovarăşi în tot lungul veacurilor trecute şi fraţi de arme în cele câteva sute de bătălii pe cari Românii le-au purtat pentru apărarea pământului acestuia românesc.

Acordarea drepturilor cetăţeneşti, Jidanilor din România, s'a făcut fără voia poporului românesc, care nici până astăzi nu a consimţit la această ruşinoasă încălcare a Suveranităţii lui naţionale.

Problema jidovească nu va putea fi rezolvată până nu se vor retrage Jidanilor aceste drepturi, acordate fără voia noastră.

Numerus clausus legiferat nu ridică drepturile Jidanilor, nici nu le micşorează. Egalitatea de drepturi rămâne aceiaş, numai că stabileşte o mai justă repartiţie numerică pe toate tărâmurile de activitate.

Prin Numerus clausus legiferat, scos-am vre-un Jidan din ţară? Niciunul.

Atunci, nu cumva prin Numerus clausus legiferat consimţim la recunoaşterea drepturilor Jidanilor cu restricţia unei îngăduiri numerice pentru fiecare tărâm de activitate?

Da, recunoaştem aceste drepturi. Căci chiar dacă prin Numerus clausus legiferat, ar rămânea numai un doctor, un avocat, un judecător, un ofiţer şi un cârciumar Jidan, în România, principial înseamnă că noi Românii am renunţat de a mai contesta acordarea drepturilor la Jidani, mulţumindu-ne şi crezând că facem mare ispravă dacă am reuşi să stabilim o proporţie numerică între ei şi noi.

Se va spune de către unii: Numerus clausus legiferat e numai o etapă în lupta pentru rezolvirea definitivă a problemei jidoveşti.

Admit, o etapă. Dar o etapă care va da mult de lucru urmaşilor noştri, peste 20—30 de ani. Şi aceasta în modul următor: dacă peste 20—30 de ani, prin războaie, emigrări de Români şi imigrări de Jidani, prin scăderea numărului naşterilor la Români şi creşterea sporului de naşteri a Jidanilor, s'ar ajunge ca numărul acestora să fie proporţional cu al nostru, de două ori mai mare ca acum, adică 2 Jidani la 7 Români, ce vom face cu ei, atunci? Jidanii singuri vor spune: aplicaţi-ne Numerus clausus, fiindcă ni l-aţi aplicat odată. Şi când nu l-aţi aplicat, atunci, prima dată, înseamnă că aţi recunoscut egalitatea noastră în drepturi, singura îngrădire fiind cea numerică.

Şi dacă astăzi le-am recunoaşte prin Numerus clausus o şeptime din stăpânirea ţării, atunci vor fi siliţi să le recunoaştem două părţi la cele 4 ale noastre. Şi peste alţi 20—30 de ani, ajungând a fi 4 Jidani la 7 Români, vom fi siliţi să le acordăm patru părţi din dreptul de stăpânire asupra întregei ţări şi aşa mai departe, *fiindcă azi, voim să facem greşala de a lua ca principal argument în favoarea noastră, baza numerică, şi nu adevărul istoric, care îmi dă mie, Român, dreptul de întâietate şi deci de stăpânire indiscutabilă asupra întregului pământ românesc, oricât de puţin numeroşi am ajunge să fim noi, Românii cândva... pe aceste locuri şi oricât de mulţi ar ajunge să fie străinii, în cuprinsul hotarelor noastre.*

Deci înainte de a ne număra pe noi şi de a-i număra şi pe Jidani, pentru a putea face aplicarea exactă a proporţionalităţii numerice, a lui „Numerus clausus“, trebue să stabilim un lucru: eu la mine în casă, când îi cedez cuiva, dreptul de stăpânire asupra unei părţi din gospodăria mea, înseamnă că recunosc una din două; sau acel cineva e os din osul meu, sau acel cineva, a muncit alăturea cu mine la ridicarea acelei gospodării, ajutându-mă cu munca şi cu braţul lui, la nevoe.

Aplicând, deci, „Numerus clausus“, înseamnă că recunosc una din două: *sau că Jidanii sunt os din osul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, sau că din începutul începutului, Jidanii au desţelenit şi apărat umăr la umăr, cu noi, acest pământ*, cu o credinţă, cu un curaj egal cu al nostru, cu jertfe, natural mai puţine, fiind mai puţin ca noi, deci cu beneficii mai puţine, fiind de 7 ori mai puţin numeroşi ca noi, *au parte numai la o şeptime din beneficiul muncii în comun, beneficiu care în cazul de faţă ar fi o şeptime din Dacia lui Traian.*

Aplicându-le, deci, Numerus clausus, înseamnă că recunoaştem una din cele două posibilităţi de mai sus. Peste 50 sau 100 de ani, chiar dacă am protesta, noi, totul ar fi zadarnic, fiindcă în faţa greşelei de azi, consfinţită ca lege, va trebui să ne plecăm capul şi să răbdăm ca Jidanii să ne denatureze Istoria.

Le-am da prin aceasta, curajul şi îndrăzneala de a scrie că Traian a trecut Dunărea cu legiunile sale împestriţate de legionari Jidani, că în cojoacele oştenilor lui Decebal, puteai număra mulţi Jidani care

© BCU CLUJ

locuiau pe aceste locuri. Ar mai putea spune, apoi, că pe vremea năvălirilor barbare, munţii erau plini de Români şi de Jidani, cari trăiau împreună, ucigând în gura văilor cete de barbar, şi luându-se la trântă dreaptă cu urşii (ar pune şi figuri în text). Că în ceata descălicătoare de ţară, a lui Dragoş, cel care se ţinea mai aproape, în fugă, de coada zimbrului, era tot un Jidan, venit din Maramureş; şi când Dragoş a aruncat barda în fruntea zimbrului, Jidanul a aruncat şi el o bărdiţă şi Istoria nu poate lămuri precis, de care mână a murit zimbrul. Că în oastea lui Ştefan cel Mare, dela Războeni, au murit părinţii lângă copii, şi bunicii lângă nepoţi, mulţi dintre ei strigând „ghevalt".

Şi ar descrie, apoi, în pagini mişcătoare, vremea asupririlor fanariote, în cari, Jidanii s'au făcut şi ei haiduci răsbunători ai fără-delegilor greceşti şi împărţitori de dreptate, haiduci răsbunători cari dormeau noaptea chiar în pădure.

Şi cu cât vremea va vremui şi vor muri martorii şi participanţii la teribilul războiu de întregire a României, cu cât se vor şterge amintirile, vor spori statisticile şi scrierile în care se va arăta numărul şi isprăvile de vitejie ale Jidanilor, în războiul din 1916—1919.

Atâta vreme cât adevărul istoric e cu noi, dreptatea e de partea noastră. De îndată ce vom nesocoti adevărul istoric, şi slăbiciunea noastră ne va dicta acte din care va ieşi înfrântă demnitatea noastră, suveranitatea naţională şi încrederea că dacă suntem Români, avem dreptul să stăpânim, indiscutabil, România, meritărn robia jidovească.

Lupta a început de 8 ani. Ea nu trebue întreruptă, nu trebue să ne mulţumim cu jumătăţi de măsură cari ar opri numai pentru un moment în loc, ofensiva jidovească, ci *trebue să se vină cu soluţia radicală, singura care ar pune capăt primejdiei şi care soluţie, nu este, nu poate fi „Numerus clausus", ci „Numerus nullus"*.

Dr. MIHAIL BICLEANU.
(„Apărarea Naţională" — Iaşi).

Citiţi şi răspândiţi

Infrăţirea Românească

L. A. N. C. Câmpulung

Organizaţia judeţeană transmite prea îndureratei familii *Popescu* din com. *Horodnicul de Sus*, şi tuturor fraţilor de luptă din judeţul Rădăuţi, — cele mai profunde condolenţe — cu ocazia nenorocită a pierderii fiului, fratelui şi Eroului *Gheorghe Popescu* — fost student la Paris — mort în Spital, după o lungă şi grea suferinţă, — în urma stâlcirilor mortale sub copitele cailor, — la congresul cuzist din Rădăuţi.

* * *

Org. jud. a sărbat aniversarea a 8 ani dela înfiinţarea L. A. N. C., printr'o mare întrunire ţinută în *Vatra Dornei*. A participat un număr foarte mare de Dorneni, precum şi numeroşi delegaţi din comunele Dornelor. D. înv. *Gr. Berciu*, face istoricul luptei D-lui *A. C. Cuza* din timp de peste 40 ani şi canalizată de 8 ani, la 4 Martie 1923, în puternica organizaţie L. A. N. C. — Vorbind despre programul cuzist, D-sa arată că este cel mai sigur şi mai puternic mijloc, de a scăpa Neamul şi Ţara, împinsă la prăpastie de toate partidele politice — înfrăţite cu ucigaşii Jidani. Deci L. A. N. C. trebue să fie chemată la guvern!

Mai vorbesc câţiva luptători din localitate, după care întrunirea se termină în mare însufleţire pentru M. S. Regele şi Dl. A. C. Cuza, cărora li s'a expediat telegrame omagiale.

* * *

In 15 Martie a. c. s'a ţinut o mare adunare în târgul *Stulpicani*. Au participat *peste 1000 de săteni*, între cari foarte mulţi Stulpicăneni, apoi o delegaţie de peste 100 de viteji *Dorateieni* în frunte cu steagul şi numeroşi luptători din comunele *Negrileasa*, *Ostra*, *Gemene* şi *Slătioara*.

Dl. înv. *Gr. Berciu*, a arătat pe larg şi înţelesul tuturor programul L. A. N. C., care cuprinde mai ales lupta contra Jidanilor, a cametei, a tuturor relelor şi neajunsurilor, micşorarea şi scutirea de bir a familiilor sărace, asigurarea existenţei muncitorilor, precum şi lupta pentru o păsuire omenească a plăţii datoriilor.

S'a organizat apoi L. A. N. C. având în frunte pe preşed. *Toader Moroşan*, un curajos şi vrednic luptător. S'au înscris membri noui, în număr de peste 200.

La sfârşitul adunării s'a făcut o frumoasă manifestaţie pentru M. S. Regele şi Dl. A. C. Cuza, pe şoseaua din centrul jidovit a Stulpicanilor.

*

Miercuri 25 Martie a. c. („Buna Vestire") *s'a întrunit în oraşul Vama — Consiliul judeţean în vederea Congresului şi a pregătirilor.*

Cooperativa „Sturzeanca" şi Jidanul Heimson

Cooperativa „*Sturzanca*" din comuna *Priboi-Sturzani*, jud. Dâmboviţa, având în exploatare o pădure cumpărată pe datorie, a vândut jidanului *Iancu Heimşon*, vre-o 200 vagoane de lemne de foc. Jidanul dă arvună 120.000 Lei, dar cere poliţe (cambii) dela cooperativă. Poliţele sunt scontate, la bancă, care a cerut banii dela Cooperativă când a venit scadenţa. In acest timp lemnele se expediau regulat jidanului, care cerea mereu lemne, dar de plătit, nu plătea nimic.

După un timp oarecare, Jidanul modifică legătura de cumpărare. Mai dădu Cooperativei 120.000 Lei, dar tot pe poliţă, şi Cooperativa iar trebui să plătească banii la bancă.

Lemnele însă se expediau încontinuu, fără ca jidanul să le plătească.

După ce s'au expediat 50 vagoane de lemne în preţ de aproape 250.000 Lei, Cooperativa a oprit expedierea lemnelor şi a cerut jupânului *Heimson* preţul mărfii predate.

Jidanul în loc de plată cedează contractul Băncei: *M. Almosnino*, care pâreşte Cooperativa „*Sturzeanca*", cerându-i 600.000 Lei despăgubiri. — Procesul este în curs de judecare la Camera Arbitrară a Bursei din Bucureşti.

Ce vedem din toate aceste informaţiuni primite de Cassierul Cooperativei: Ioan G. Ionescu? Cooperativa „*Sturzeanca*" a primit dela jidanul Heimson, drept arvună 240.000 Lei în două rânduri, pe poliţe, pe care a trebuit să le plătească la scadenţă.

A expediat jidanului Iancu Heimson lemne în preţ de un sfert de milion Lei, fără să primească un ban.

Iar ca încheiere tot cooperativa este împrocesuată de alt Jidan: *Almosnino* să plătească daune de 600.000 Lei.

Români, feriţi-vă de Jidani.

© BCU CLUJ

Cetim în „La Libre Parole" din Ianuarie 1931

O importantă manifestare antisemită la Paris

„Jos Jidanii" — „Noailles la Moscova"

„De câtva timp „Studioul 28" proecta un film iudeo-bolşevic, zis supra-realist: *L'AGE D'OR*, patronat de *VICONTESA DE NOAILLES, JIDANCĂ, PRIN NAŞTERE BISCHOFFEIM*. Antisemiţii revoltaţi s'au decis să pună capăt scandalului.

„Şi, Miercuri 3 Decembrie, în strigăte de „Jos Jidanii!" „Noailles la Moscova!" spectacolul, la care asista toată elita jidovească a Parisului, fu zădărnicit iar asistenţii „distinşi" busculaţi de către manifestanţi, trebuiră să evacueze sala „în viteză". Jidanul (de youtre) Moriţ de Rotschild, care părea că presida şedinţa, scăpă teafăr numai graţie unei fugi grăbite, sub protecţia poliţiei.

Unsprezece manifestanţi au fost arestaţi.

CE ZICE PRESA?

A doua zi, presa, rău informată — ca întotdeauna — lămuria pe cititori că „o bandă de Cameloţi ai Regelui — sau Tineri Patrioţi — jefuiseră un cinematograf de avangardă" şi că „pagubele se ridicau la o sută de mii de franci".

Abia după câteva zile, „Ami du Peuple", „le Populaire", „Comoedia", „Echo de Paris" rectificară.

In special „le Populaire" semnala că manifestanţii strigau „cât îi lua gura": „Moarte Jidanilor", fapt ce părea că-l uimeşte foarte.

Se vede că până aici, nu se ştia de existenţa antisemiţilor la Paris.

INTERVENŢIA D-LUI LE PROVOST DE LAUNAY.

Dl. Le Provost de Launay, consilier municipial la Paris, interveni pe lângă autorităţi pentru ca filmul acesta să fie revăzut la cenzură.

Acesta, după examinarea lui, declară că filmul, deşi purta viza cenzurii, nu suferise modificările ce-i fuseseră impuse: aceea ce Cenzura oprise, nu lipsia din film.

Şi totuşi, filmul continua să fie proectat la „Studio 28".

Dl. Le Provost de Launay, care a fost avizat, a făcut un nou demers pe lângă Prefectul de Poliţie, şi îl somă să ia măsurile ce se impuneau.

INTERZICEREA FILMULUI ŞI SANCŢIUNI.

După câteva zile, se citea în jurnale, că filmul „l'Age d'Or" era interzis şi că direcţia Cinematografului era urmărită pentru infracţiune şi condamnată la 5000 de franci amendă cu încheierea temporară a localului.

CONCLUSIE.

Mişcarea antisemită, departe de a fi moartă, ia avânt.

Curajul adepţilor ei şi abilitatea acestora ne fac să întrevedem zile frumoase pentru cauza ce servim.

H. R. de BACKER.

Despre această manifestare, mai cetim în admirabila revistă: *„Croisade"* din Ianuarie, următoarele rânduri:

„Nu putem decât să adresăm cele mai călduroase felicitări, bravilor tineri, cari au pus sfârşit unui spectacol de natură să revolte Parisul" (pag. 42)....

„Filmul a fost plătit (cu peste 7 milioane Lei), de către o doamnă din Paris, purtând prin căsătorie un vechi nume al Franţii, dar care prin naştere, e Jidancă"... ea şi-a câştigat o poreclă ireverenţioasă: „la biche obscene" = „capra nerusinată".

Ceva mai mult, „Croisade" reproduce câteva pasagii dintr'o broşură ce se distribuiau spectatorilor, broşură anticreştină. Vom traduce câteva rânduri pentru a evidenţia nerusinarea iudeo-masonilor pe cari încă multe feţe bisericeşti dela noi, îi socotesc inofensivi:

„Furaţi obiecte sfinte, pângăriţi Bisericile"...

...„un obiect sacru căzut în mâinile noastre trebue profanat toată viaţa"...

Aceste infamii se găsesc la pagina 31 din broşura francmasonică „Cum să pui la locul lui pe popă".

Şi dacă şi noi ne luptăm în contra unor asemenea ticăloşi, — cari pângăresc pe Christos, — cari batjocoresc pe Rege, răspândind împotrivă-i cele mai josnice svonuri, — cari necinstesc Ţara şi Neamul, — ni se spune că suntem: „agitatori inconştienţi".

T.

Cum se face dreptate şi cum se resolvă cererile oamenilor ne'ndreptăţiti

Românul creştin *Mihăilă Calian*, agricultor din comuna *Viişoara*, jud. *Turda*, fost *legionar* în Batalionul 17 din *Italia*, iar sosit în Ţară, împărţit la Regimentul 8 Jandarmi din Braşov, după demobilizare sosind în comuna sa, s'a prezentat locurilor în drept, pentru a i se da şi lui, loc de folosinţă şi loc de casă, după cum scria legea. Nu i-a dat nimeni nimic, deşi era în drept, înaintea altora, cari fără să fi fost luptători de talia lui, totuşi au primit. Ba chiar şi din rezervele de Stat i s'a dat în folosinţă, jugărul cu Lei 1.400.—, iar altora cu Lei 400.—

Acest fiu iubitor de ţară, om sărac, fără nici o avere, a încercat a-şi căuta dreptul, la Ministerul Agriculturii, înaintând o cerere, cu data de 4 Octomvrie 1929. Şi credeţi că omul nostru a primit vr'un răspuns? sau s'a interesat de el cineva, din cei în drept? Nu, nimeni, deşi dela data cererii au trecut tocmai un an şi jumătate.

Scrisori din străinătate

...„sunt profund mişcat. Perchiziţiile ce vi se fac dovedesc că sunteţi în războiu complet cu guvernul jidovit; însă Congresele voastre sunt un adevărat succes şi dau speranţa că veţi isbândi. Dar băgaţi bine de seamă, păziţi-vă, căci jidanul este, ca şi diavolul, *ucigător de oameni* şi *mincinos*"....

„...vom informa lumea creştină despre suferinţele voastre"...

MONSEGNEUR E. JOUIN.

...noi ştim existenţa unei adevărate persecuţii în contra antisemiţilor români"....

„...trimiteţi-ne amănunte ca să putem protesta în presa franceză"....

Fl. Brenier de Saint-Christo.

(„Acţiunea Română", Organ al Timeretului L. A. N. C. — Bucureşti).

Despre marele Congres al L. A. N. C. dela SUCEAVA, ţinut Duminecă 22 Martie 1931, în numărul viitor.

In luna Aprilie se vor ţine Congresele L. A. N. C. la *VASLUI* şi *CÂMPULUNG* — Bucovina.

© BCU CLUJ